

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 331/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť F. M., zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Lamačkom ml., Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 70/2013 z 10. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2014 doručená sťažnosť F. M., (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 70/2013 z 10. decembra 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 242/2009 z 10. októbra 2012 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný peňažný trest v sume 160 € podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 a 3, § 36 písm. j), § 41 ods. 1 a § 56 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Zároveň okresný súd rozhodol podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona, že vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu, a v prípade, že by výkon tohto peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu okresného súdu (okrem iných) odvolanie, o ktorom Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 To 128/2012 z 29. apríla 2013 rozhodol tak, že ho zamietol.

Podaním doručeným okresnému súdu 11. septembra 2013 sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 To 128/2012 z 29. apríla 2013 dovolanie s odôvodnením, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia [§ 371 ods. 1 písm. i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“)]. Najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tdo 70/2013 z 10. decembra 2013, a to tak, že ho podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ je presvedčený, že týmto rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené jeho „právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle Článku 46 ods. 1, ods. 2 úst. zák. č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, ako aj v zmysle Článku 36 ods. 1 a v zmysle Článku 38 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd“.

Porušenie svojho základného práva sťažovateľ odôvodnil takto:

„... Najvyšší súd... dovolanie zamietol, a to s odôvodnením, že... zaplatením uloženého peňažného trestu som zapríčinil nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, keďže... došlo k zahladeniu odsúdenia..., čím nastala situácia, že dovolaním napadnuté rozhodnutie právne neexistuje a proti neexistujúcemu rozhodnutiu... dovolanie nie je prípustné, a kde zákon ukladá... povinnosť dovolaciemu súdu... dovolanie zamietnuť podľa § 387 písm. f) Tr. por. [správne má byť § 382 písm. f) Trestného poriadku, pozn.]

Dovolací súd vyslovil aj ten právny názor, že som mohol odklad vykonateľnosti rozhodnutia, ktorým mi bol uložený peňažný trest,... žiadať priamo v dovolaní a že dokonca po podaní dovolania by prvostupňový súd vo vykonávacom konaní nepokračoval.

Avšak dovolací súd opomenul jednu významnú skutkovú okolnosť, a to že dovolanie bolo podané dňa 11. 9. 2013 a peňažný trest bol zaplatený dňa 12. 9. 2013, keď výzva na jeho zaplatenie zo strany prvostupňového súdu bola sťažovateľovi doručená ešte pred podaním dovolania... nemožno opomenúť ani fakt, že uznesenie odvolacieho súdu... bolo obhajcovi sťažovateľa doručené dňa 6. 9. 2013, takže naozaj v relatívne krátkom časovom slede došlo k správoplatneniu rozsudku prvostupňového súdu..., ku kreovaniu výzvy na uhradenie peňažného trestu, k uplatneniu dovolania a k uhradeniu peňažného trestu...

Sťažovateľ má za to, že uhradením peňažného trestu ani rozsudok Okresného súdu... a ani uznesenie Krajského súdu... nezanikli, neprestali právne existovať... Jednalo sa aj v čase uplatnenia dovolania a aj v súčasnosti o právoplatné a vykonateľné rozhodnutia, ktoré nie sú k dnešnému dňu žiadnym právnym aktom zrušené alebo zmenené.

Žiadna právna norma... kogentne neustanovuje, že dovolanie je neprípustné, pokiaľ už dôjde k vykonaniu trestu...

Týmto... postupom dovolací súd mi odňal možnosť konať pred súdom a uplatniť svoje právo na súdnu ochranu aj za využitia mimoriadnych opravných prostriedkov. Preto namietam... porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy... a práva zaručeného v Článku 36 a v Článku 38 ústavného zákona č. 23/1991 Zb...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. ... uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zn. 2 Tdo 70/2013 zo dňa 10. 12. 2013 boli porušené základné práva sťažovateľa F. M., a to základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle Článku 46 ods. 1, ods. 2 úst. zák. č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, ako aj v zmysle Článku 36 ods. 1 a v zmysle Článku 38 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd.

2. – zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zn. 2 Tdo 70/2013 zo dňa 10. 12. 2013 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na nové konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 70/2013 z 10. decembra 2013, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako také, ktoré bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, s odôvodnením, že v jeho trestnej veci došlo k zahladeniu odsúdenia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny

Ústavný súd podľa svojej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 To 128/2012 z 29. apríla 2013, okrem iného uviedol:

„Najvyšší súd pri predbežnom preskúmaní dovolania zistil, že obvinený 12. septembra 2013 zaplatil uložený mu peňažný trest, ako jediný trest. U právoplatného odsudzujúceho rozsudku okresného súdu (v spojení s uznesením krajského súdu) tým nastali účinky jeho zakladania [správne má byť „zahľadania“, pozn.] v zmysle § 92 ods. 2, § 93 ods. 1 Tr. zák. (na páchatel'a sa hľadí, ako by nebol odsúdený).

Táto okolnosť bráni vecne prerokovať podané dovolanie, keďže v dôsledku zahľadania odsúdenia napadnuté rozhodnutie právne neexistuje. Proti neexistujúcemu rozhodnutiu potom dovolanie nie je prípustné, na čo zákon reaguje povinnosťou dovolacieho súdu odmietnuť podané dovolanie (§ 387 písm. f/ Tr. por.).

Generálne teda platí:

Následky zahľadania odsúdenia na základe rozhodnutia súdu alebo zákonnej fikcie platia generálne a nevzťahujú sa len na prípad, v ktorom zákon také účinky pre použitie určitého inštitútu výslovne neguje (údaje o zahladených odsúdeniach v odpise z registra trestov uvedené a použité v zmysle § 13 ods. 1 písm. c/, ods. 3 zákona č. 330/2007 Z. z. o registri trestov v znení neskorších predpisov).

Ak sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený a taký účinok nastal u všetkých trestov uložených právoplatným rozsudkom alebo trestným rozkazom, dotknuté rozhodnutie nemožno preskúmať v dovolacom konaní a dovolací súd dovolanie, ktoré bolo podané napriek účinkom zahľadania odsúdenia obvineného dovolaním napadnutým rozhodnutím, odmietne podľa § 382 písm. f/ Trestného poriadku.

Čo sa týka povinnosti zaplatiť peňažný trest, splnením ktorej páchatel' (obvinený, resp. odsúdený) vyvolá účinky zahľadania odsúdenia, avšak zároveň aj nemožnosť úspešne podať dovolanie, aby odvrátil hrozbu nariadenia výkonu náhradného trestu odňatia slobody v zmysle § 57 ods. 3 Tr. zák., § 429 ods. 1, § 432 ods. 2 Tr. por. (keďže dovolanie nemá podľa § 368 ods. 4 Tr. por. odkladný účinok):

Podľa § 380 ods. 4 Tr. por. minister spravodlivosti alebo generálny prokurátor môže výkon rozhodnutia, proti ktorému podal dovolanie, odložiť alebo prerušiť až do rozhodnutia. Po podaní dovolania môže tak urobiť aj dovolací súd.

Taký postup, teda odklad výkonu rozhodnutia, mohol v podanom dovolaní navrhnúť dovolaciemu súdu aj dovolateľ.

Dovolací súd by takto mohol postupovať aj bez návrhu (navyše, po predložení veci na dovolacie konanie by súd prvého stupňa vo vykonávacom konaní nepokračoval). Dovolateľ však zaplatením peňažného trestu vzápätí po podaní dovolania (12. septembra 2013) odklad výkonu rozhodnutia znemožnil, nakoľko nemožno odložiť výkon už vykonaného rozhodnutia.

Uvedené okolnosti sa týkajú len odkladu výkonu uloženého peňažného trestu (a teda aj náhradného trestu odňatia slobody) do rozhodnutia dovolacieho súdu, na rozhodnutí o podanom dovolaní by odklad výkonu rozhodnutia nič nezmenil.

Najvyšší súd na základe vyššie uvedených okolností dovolanie odmietol na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. f/ Tr. por.“

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietol, a to z dôvodu, že ho vyhodnotil ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Tento záver, ku ktorému najvyšší súd dospel, oprel o konkrétne platné a účinné zákonné ustanovenie relevantného, na vec sa vzťahujúceho právneho predpisu (§ 92 ods. 2 a § 93 ods. 1 Trestného zákona). Výklad aplikovaných zákonných ustanovení najvyšším súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo neodôvodnenosti. Zaoberal sa relevantnými, pre rozhodnutie podstatnými skutočnosťami a svoj verdikt dostatočne odôvodnil. Pritom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemožno považovať ani za nelogické, ani za iracionálne. Taktiež nemožno tvrdiť, že by uznesenie najvyššieho súdu trpelo vnútornou rozpornosťou a nekonzistenciou.

Ústavný súd zdôrazňuje, že pokiaľ ide o otázku prípustnosti dovolania proti konečným právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov v trestných veciach, v ktorých už došlo k zahladeniu odsúdenia, nie je oprávnený podávať výklad zákona. K tomu sú povolané všeobecné súdy, ktorým to do právomoci zveruje právny poriadok Slovenskej republiky.

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb (čl. 127 ústavy) spočíva iba v posúdení, či všeobecný súd vo veci aplikované ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu vyložil v súlade s ústavou, t. j. ústavne konformným spôsobom, a či výkladom a aplikáciou zákona nebolo zasiahnuté do základných práv fyzickej alebo právnickej osoby, ako aj to, či odôvodnenie takého výkladu a aplikácie právneho predpisu je v súlade s ústavnoprávnymi princípmi. V danom prípade ústavný súd zásah do základných práv sťažovateľa nezistil. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorá by bola popretím jeho účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd pritom svoj právny záver ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, a preto ho nemožno považovať za svojvoľný.

O ústavnosti postupu najvyššieho súdu nasvedčuje aj samotné konanie sťažovateľa, ktorý bol v relevantnom čase zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – obhajcom (vyplýva to z rozhodnutia najvyššieho súdu). Sťažovateľ najprv proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa podal mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) a následne vykonal peňažný trest (zaplatil peňažný trest). Musel si však byť vedomý, a to vzhľadom na jeho zastúpenie obhajcom, účinkov vykonania trestu (zaplatenia peňažného trestu). Sťažovateľ mohol a mal predpokladať, k akej situácii dôjde a aký možný bude postup najvyššieho súdu vo veci dovolania. Bolo úlohou obhajcu sťažovateľa (v dovolacom konaní, pozri § 373 ods. 1 a 2 Trestného poriadku) právne reagovať na túto situáciu, ktorá nastala, tak aby v konečnom dôsledku bola na prospech sťažovateľa [pozri aj ustanovenie § 430 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorého na návrh odsúdeného môže predseda senátu z dôležitých dôvodov odložiť výkon peňažného trestu, a to na čas najviac troch mesiacov odo dňa, keď rozsudok nadobudol právoplatnosť]. Aj sám najvyšší súd v uznesení

o odmietnutí dovolania uviedol spôsob, akým mohol a mal sťažovateľ postupovať (požiadať o odklad výkonu peňažného trestu), ak chcel úspešne iniciovať dovolacie konanie.

Nemožno akceptovať tvrdenie sťažovateľa, že tak nemohol urobiť z dôvodu, že najprv podal dovolanie a následne vykonal trest (zaplatil peňažný trest). Naopak, práve táto okolnosť (takáto postupnosť) umožňovala postup opísaný v odôvodnení najvyššieho súdu. Taktiež nemožno v súvislostiach danej veci prijať tvrdenie sťažovateľa, že „*Žiadna právna norma... kogentne neustanovuje, že dovolanie je neprípustné, pokiaľ už dôjde k vykonaniu trestu*“, pretože sťažovateľovi uniká skutočnosť, že v tejto otázke nie je rozhodujúce vykonanie trestu, ale rozhodujúcim je zahľadanie odsúdenia. A práve zahladeniu odsúdenia a najmä jeho účinkom, t. j. na páchatel'a sa hľadá akoby nebol odsúdený, ktoré tvorili podstatu rozhodnutia o dovolaní, sa najvyšší súd z pohľadu požiadaviek ústavnoprávnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa dostatočným spôsobom venoval.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru dovolacieho súdu. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený, ale za ústavne akceptovateľný, a rozhodnutie najvyššieho súdu ako také za zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne, preto ústavný súd nemá dôvod do neho zasahovať. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemohol inak, iba konštatovať, že nezistil žiadnu možnosť zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu

a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 70/2013 z 10. decembra 2013, preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti omietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že už zo samotného znenia označeného ustanovenia ústavy je jednoznačné, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 70/2013 z 10. decembra 2013 k jeho porušeniu žiadnym spôsobom nemohlo dôjsť. V sťažovateľovej veci žiaden orgán verejnej správy nevydal rozhodnutie, ktorého zákonnosť by bolo možné preskúmať všeobecným súdom. Medzi namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy a označeným rozhodnutím najvyššieho súdu teda absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva zaručeného v čl. 38 ods. 2 listiny, sťažovateľ v sťažnosti nešpecifikoval, v čom videl toto porušenie a akým spôsobom k nemu malo dôjsť. Nekontretizoval, do ktorého konkrétneho základného práva z katalógu práv upravených v tomto ustanovení malo byť rozhodnutím najvyššieho súdu zasiahnuté. Sťažovateľ v sťažnosti nenamietal neverejnú dovolacieho konania, netvrdí, že by sa postup najvyššieho súdu vyznačoval zbytočnými priet'ahmi, a takisto sa nezmieňuje, že by bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Navyše, sťažnosť sťažovateľa smeruje proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, a nie proti jeho postupu. Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd považoval sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 38 ods. 2 listiny) za absolútne neodôvodnenú, a tak zjavne neopodstatnenú, resp. za takú, ktorá nespĺňa zákonom predpísané náležitosti (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom

súde – odôvodnenie návrhu), preto ju bolo potrebné (aj v tejto časti) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátenie mu veci na „nové“ konanie) v danej veci stratilo opodstatnenie (čl. 127 ods. 2 ústavy – podmienka vyslovenia porušenia základného práva alebo slobody), preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2014